# DOMSTOLENS DOM
av den 26 februari 1976*

Mål 52/75

**Europeiska gemenskapernas kommission**, företrädd av juridiske rådgivaren Cesare Maestripieri, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos juridiske rådgivaren Mario Cervino, bâtiment CFL, place de la Gare,

sökande,

mot

**Italien**, företrätt av ambassadören Adolfo Maresca, i egenskap av ombud, biträdd av Vice Avvocato dello Stato Ivo Maria Braguglia, med delgivningsadress i Luxemburg hos Italiens ambassad,

svarande.

Talan avser fastställelse av att Italien underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 43 i rådets direktiv 70/458/EEG av den 29 september 1970 om saluföring av utsäde av köksväxter.

## DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordförandena H. Kutscher och A. O'Keeffe samt domarna A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M Sørensen och A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: H. Mayras,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

* Rättegångsspråk: italienska.

**dom**

## DOMSKÄL

1 I en ansökan, som inkom till domstolens kansli den 10 juni 1975, har kommissionen enligt artikel 169 i EEG-fördraget begärt att domstolen skall konstatera att Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget, genom att inte sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i rådets direktiv 70/458/EEG av den 29 september 1970 om saluföring av utsäde av köksväxter (EGT nr L 225, s. 7; texten konsoliderad med beaktande av tidigare ändringar, EGT nr C 66 1974, s. 62) inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 43 i det direktivet.

2 I medvetande om att skillnaderna mellan de nationella lagstiftningarna vad beträffar användningen av utsäde av köksväxter utgjort ett hinder för handelsutbytet mellan medlemsstaterna, har rådet genom direktivet av den 29 september 1970 avsett att inrätta gemensamma regler med gemensamma krav beträffande saluföring av sådant utsäde såväl mellan medlemsstaterna som på den internationella marknaden.

3 I det direktivet fastställs en tidsfrist för genomförandet av de nationella åtgärderna som löpte ut den 1 juli 1972.

4 Kommissionen har hävdat att Italien ännu inte vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa direktivets bestämmelser beträffande

a) upprättande av listor över sorter av köksväxtarter och fastställande av villkor för godkännande av sorterna i dessa listor (artikel 3–15 i direktivet),

b) klassificering av utsäde (artiklarna 2 och 20 i direktivet),

c) villkor för saluföring av standardutsäde (artikel 24–26 i direktivet),

d) avskaffande av begränsningar av saluföringen av utsäde enligt direktivets bestämmelser (artikel 16.1 och artikel 30).

5 Italien har påpekat att bestämmelserna med allmän räckvidd i direktiv 70/458/EEG har införts i italiensk rätt genom lag nr 1096 av den 25 november 1971 om reglering av produktion och saluföring av utsäde, samt genom dess genomförandeförordning som godkänts genom presidentens dekret nr 1065 av den 8 oktober 1973. Dessutom har listan över sorter av vissa växtarter upprättas genom presidentens dekret av den 26 april 1973.

6 Italien har erkänt att det överskridit tidsfristen för genomförandet av direktivets bestämmelser så som hävdats av kommissionen i ansökan, men menar att förseningen var berättigad.

7 I detta hänseende har Italien bland annat anfört att den tidsfrist som fastställts i artikel 43 i direktivet var alltför kort. Genomförandet av direktivets särskilda och detaljerade bestämmelser har visat sig vara mycket komplicerat och harmoniseringen av nationella normer med direktivets bestämmelser har krävt fördjupade studier, ett flertal konsultationer med de berörda jordbrukssektorerna och många ministersammanträden.

8 Italien har som bevis för att tidsfristen var för kort åberopat att ingen medlemsstat har lyckats genomföra direktivets bestämmelser senast den 1 juli 1972 utan detta har i vissa stater skett först i juni och oktober 1974.

9 Italien har vidare framhållit att ett lagförslag som syftar till att genomföra hela direktivet i italiensk lag för övrigt har godkänts av deputeradekammaren den 3 december 1975, att detta godkännande fanns på dagordningen för senatens sammanträde den 15 januari 1976, och att endast den pågående regeringskrisen hindrade att det godkändes den dagen.

10 En korrekt tillämpning av ett direktiv är särskilt viktigt, eftersom det överlåts till medlemsstaternas bedömning att införa genomförandebestämmelser och dessa akter förlorar sin verkan om inte direktivens mål uppfylls inom de tidsfrister som anges i direktiven. Bestämmelserna i ett direktiv är, för de medlemsstater detta riktar sig till, inte mindre bindande än bestämmelserna i andra rättsakter. Detta gäller än mer bestämmelserna om tidsfrister för genomförande av de föreskrivna åtgärderna, eftersom skillnaderna mellan de olika system som tillämpas i medlemsstaterna efter utgången av dessa tidsfrister kan leda till diskriminering.

11 Eventuella förseningar i andra medlemsstater vid genomförandet av de skyldigheter som direktivet medför kan för övrigt inte åberopas av en medlemsstat till stöd för att ens tillfälligt underlåta att fullgöra sina skyldig-

heter. Genom fördraget har inte bara ömsesidiga skyldigheter skapats mellan de rättssubjekt som fördraget tillämpas på, utan en ny rättsordning har också inrättats, som reglerar befogenheter, rättigheter och skyldigheter för dessa rättssubjekt, liksom de förfaranden som är nödvändiga för att kunna konstatera och sanktionera varje överträdelse.

12 Det enda förfarande som är förenligt med gemenskapsrätten och som den berörda medlemsstaten kan använda sig av om tidsfristen för genomförandet av ett direktiv visar sig vara för kort, är att inom ramen för gemenskapen ta lämpliga initiativ för att få den behöriga gemenskapsinstitutionen att fastställa den förlängning av tidsfristen som krävs.

13 I detta sammanhang kan påpekas att tidsfristen för genomförandet av vissa bestämmelser i direktiven i detta fall har förlängts av rådet, bland annat genom direktiv 72/418/EEG av den 6 december 1972 (EGT nr L 287, s. 22) och genom direktiv 73/438/EEG av den 11 december 1973 (EGT nr L 356, s. 79).

14 Domstolen erinrar slutligen om att enligt artikel 169 i fördraget är medlemsstaterna ansvariga, oavsett vilket statligt organ som har orsakat underlåtelsen, och att en medlemsstat inte kan åberopa bestämmelser, praxis eller omständigheter i sin nationella rättsordning till stöd för att den inte fullgjort sina skyldigheter eller respekterat tidsfrister som föreskrivs i gemenskapsdirektiv.

15 Därav följer att Italien, genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen anta alla de bestämmelser som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 70/458/EEG om saluföring av utsäde av köksväxter, har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enligt fördraget.

**Rättegångskostnader**

16 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Svaranden har tappat målet.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) **Genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 70/458/EEG av den 29 september 1970 om saluföring av utsäde av köksväxter, har Italien underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enligt fördraget.**

2) **Svaranden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Lecourt Kutscher O'Keeffe

Donner Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 26 februari 1976.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande